Les dones volem una casa

La desigualtats emergeixen de forma clara davant nostre, quan les podem comparar. Sabem que allò que ens afecta molt sovint no ens afecta en una qualitat personal i individual, sinó que és un fenomen social. Reconeixem en altres persones allò que a nosaltres també ens afecta.

Sabem que les dones cobrem menys, perquè els homes cobren més. Sabem que morim moltes dones de forma violenta, perquè, en comparació amb la resta de causes de mort, aquesta sobresurt de forma alarmant. Sabem que hi ha pobres, perquè sabem que hi ha uns rics, que per a ser-ho necessiten que els primers siguin pobres.

No és un procés acadèmic el que travessem les dones quan ens adonem que vivim en un món estructurat per rangs i que el nostre, precisament, no mana. Ho fem a través de la comparació amb altres dones, les xerrades fortuïtes, el 'em pensava que em passava a mi sola', la descoberta que el que a tu t'afecta afecta moltes altres dones és excepcional. Per una banda ja no et sents una persona sola i queixosa, sinó que comences a comprendre que és fruit d'un sistema minuciosament estructurat en el que tu hi tens una funció ben definida, i per altra banda, hi ha aquella tristesa de la constatació del 'quan ens queda'.

Per les dues anàlisis, sempre i sobretot per reconstruir el futur, cal ser més d'una.

Recordo la primera vegada que vaig ser conscient que la meva existència al món estava completament condicionada pel fet de ser dona. I que ser-ho tenia una sèrie d'obstacles objectius que m'acompanyarien. Va ser precisament parlant amb una amiga. Al llarg dels anys, els espais de dones proliferen arreu. Ha nascut i s'estén la necessitat d'entendre la intervenció comunitària des de la òptica de l'altra meitat del món, doncs ja era hora.

Se m'acuden un munt de coses a fer en aquesta casa: parlar sobre construir solucions col·lectives a problemes de totes, la vellesa, les malalties, la discriminació, les cures, la criança, la bretxa salarial i per què no temes que ens cruixeixen durant el dia a dia, l'educació sexual, la menstruació, l'assetjament, els rols de gènere, la viudetat, la salut, que si sóc femenina, que si no en sóc prou, que si no intervinc en espais perquè tinc vergonya, que si la meva imatge corporal m'afligeix i em fa sentir malament. Però és clar, això justament ho hauran de decidir les dones que hi assisteixin.

D'aquesta aliança n'ha de néixer el respecte i la comprensió mútua, el llençar a la paperera els rols competitius i regar amb la sororitat l'apoderament de totes.

Qui s'atreveix a dir que això no és prioritari?

Proposem que es faci i es faci en un equipament que totes coneixem: Can Quitèria, perquè és prou gran, perquè hi ha projectat una remodelació molt ambiciosa que val la pena d'amortitzar amb més usos i no només el museístic, i perquè, que carai, volem una casa.

NÚRIA GIBERT és portaveu de la CUP-PC

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/127689.html

Copyright 2024 Cugat.cat